

OBČANI O SEBI IN DRUGIH

V OSMIH URAH 5000 IZVODOV NAŠE SKUPNOSTI

Končno je le prišel čas, ko je v vsako družino začela redno prihajati naša skupnost. Vseskozi smo jo imeli za našo, toda težave z dopisniki, roki, s kolportažo in z drugim, predvsem pa finančna plat so nam onemogočale, da bi list že pred leti prihajal tja, kamor smo si želeli, to je v vsako družino in tako občanom tolmačil ter prikazoval življenje in delo občinske skupščine in občanov. Dokaj nesigurni smo bili tudi glede sprejema Nsk v vsaki družini, saj smo mislili, da je resnično dobrodošla le pri tistih, ki so nanjo naročeni ali pa jo dobivajo po nekakšni „službeni“ dolžnosti. Pa smo se pošteno zmotili. Tako nam je vsaj pokazala prva brezplačno razdeljena naša skupnost.

O načinu razpečevanja lista, o njegovem sprejemu in dogodivščini



Gorazd Šturm: „Za raznašanje časopisa potrebujete dobro kondicijo.“

nah, ki sta jih pri tem doživela, smo povprašali Gorazda Šturma in njegovega prijatelja Staneta Berčiča, oba doma iz Moste.

„Kdo vaju je nagovoril in pripravil do tega, da sta prevzela razpeča-

vanje lista na Kodeljevem in v Mostah?“

„Mene je pripravil do tega stric Bogdan, ki sodeluje pri tem listu, jaz pa sem nagovoril še prijatelja Staneta in skupaj sva prevzela skrb



Stane Berčič: „Nekateri stari ljudje so našo skupnost odklanjali, ker niso vedeli, da je brezplačna.“

za to, da bo list pravočasno in vsem prišel v roke.“

„Pa je šlo hitro?“

„Se kar, toda bilo je 5.000 izvodov in te številke ni podcenjevali, mi je odgovoril Gorazd.“

„In kako sta začela?“

„Prve izvede sva raznesla že v nedeljo dopoldne, preostale pa sva začela raznašati istega dne okoli treh popoldne.“

„Koliko sta jih raznesla tisti dan?“

„Vse, trajalo pa je do polnoči.“

„Sta imela kake težave pri tem?“

„V tistem pomenu, kot jih imajo davkarji, poštarji in inkasanti prav gotovo ne. Imela pa sva jih zato, ker nista poznala vseh vhodov v stanovanja, posebno tam, kjer so hiše raztresene. Tudi kondicije nama je manjkalo, saj sva več kot 8 ur tekala od hiše do hiše in napravila kar precej kilometrov.“

„Kaj je bilo s tistimi 25-letnimi Stane Berčič.“

„Gotovo sta pri tem naletela na kako posebnost?“

„Posebnost – da, celo presenečenje, ko sem videl, s kakšnim vese-

ljem in naklonjenostjo so ljudje sprejemali list. Vsi so ga poznali, celo mnogo bolje kot jaz. Tudi otroci: ko so naju zagledali, da raznašava Nsk, so hoteli vsak svoj izvod in vsak bi rad v njem reševal križanko. Nekateri so že naprej vpili: Naša skupnost je prišla, naša skupnost je prišla! Takrat mi je bilo skoroda neprijetno, da lista nisem bolje poznal, mi je rekel Stane.

„Sta sploh doživela kako negodovanje ob tem?“

„Nekajkrat sva naletela na stare ljudi, ki so list odklanjali z mislijo, da bo treba zopet nekaj plačati. Neka ženska naju je celo napodila, češ da ima že toliko in toliko listov in da ne bo plačevala še tega. No, vsem takim sva raztolmačila, da je list brezplačen in da ga v celoti plača občina.“

„In vidva, sta zadovoljna s plačilom za raznašanje?“

„Sva.“

„In kdaj sta dobila denar?“

„Takoj prvega.“

„Imate kake pripombe k raznašanju lista?“

„Ne, nobenih, le kondicijo bova morala nabirati že prej in ne le na dan raznašanja lista.“

„Kaj nimata kondicije pri 21 ozioroma pri 25 letih?“

„Mislija sva, da jo imava, toda po osmih urah beganja od hiše do hiše sva ugotovila, da nama je še precej manjka.“

„Mogoče je vama pri tem manjkala kak rekvizit?“

„Ta prav gotovo.“

„In katen?“

„Dolgooprogaški čevlji.“

„Pa si jih bosta nabavila?“

„Prvega bova že v njih.“

Tako je potekal naš razgovor, zdaj z enim, zdaj z drugim in oba sta mi živo pripovedovala, kako je bilo z raznašanjem časopisa. Vse skupaj sta vzela pol za šalo pol zares, list pa sta le raznesla v osmih urah, in to v nedeljo. Upam, da ga bosta, ko bosta imela „ta prave“ čevlje, raznesla še prej v zadovoljstvo občanov, pa tudi nam. Ob tem pa jima uredništvo želi vse najlepše in prav tako lep sprejem Nsk pri občanah kot do sedaj.

POTREB VELIKO, DENARJA MALO

Nekdanji direktor Velektistila in sedanjí lastnik bifeja „Pri Lojzetu“ v Zalogu je 57-letni Lojze Bukovec. Leta 1968 je bil upokojen, toda duša mu ni dala mira, da bi užival pravi pokoj. Zopet je prijel za delo, tokrat kot gostilničar, saj je bil izučen za trgovca pa tudi poznejše službe so ga vodile po trgovskih poslih. Rojen je bil v Beli Krajini,



Lojze Bukovec: „Otroški vrtec v Zalogu gradijo že od leta 1970 in se gradnja vleče kot povest o jari kači.“

toda od leta 1941 živi v Zalogu. Od tu je odšel leta 1942 v partizane. Po vojni se je kot kapetan I. klase vrnil v Zalog in tu ostal, saj mu je žena pristana Založanka.

„Pred časom ste imeli v Zalogu veliko akcijo zaradi podvozov. Kako gledate na to?“

„Mislim, da so take akcije v redu, saj so v korist občanov. To smo poseben dobro čutili po obiskih sestankov, sklicanih v ta namen. Seveda pa ne bi smeli podobnih akcij izkoriščati v napačne namene in izkrivljati pri vnaprejšnjih zahtev.“

„Pa ste imeli še kako akcijo splošne koristi v Zalogu?“

„Prave akcije sicer ni bilo, toda vsi smo se zavzemali, da bi čimprej naredili otroški vrtec. Začeli so ga graditi že leta 1970, toda sedaj se vleče gradnja v nedogled. To ljudi jezi, saj iz dneva v dan vidijo, kako se gradnja draži in kako nemočni so pri nekaterih stvareh.“

„Pa vaše delo v krajevnih organizacijah?“

„Da je ne vem kako plodno, ne bi mogel reči, da je povsem brez koristi pa tudi ne. Če je potrebno, rade volje pomagam tako v KS kot v drugih organizacijah.“

„Ali delajo v teh organizacijah tudi mlajši?“

„Ne, to pa ne. Povečini smo starejši in čas bi že bil, da bi delo prešlo na mlajše. Tudi sicer je težje delati kot nekoč. Zalog je bil včasih mnogo manjši, kot je danes in vse ljudi sem poznal. Danes je popolnoma drugače.“

MERCATORJEVA SAMOPOSTREŽNA TRGOVINA



Zadvorčani so dobili sodobno samopostrežno trgovino z okusno opremljenim in urejenim bifejem, v katerem se kupci lahko tudi okrepčajo. Investitor je veletrgovina Mercator, ki si je s tem objektom pridobil novo lepo urejeno poslovalnico.

MLADI, POGUMNEJE NAPREJ!

Na pobudo predsednika občinskega mladinskega komiteja Moste-Polje tovariša Permeta in nekaterih članov ZK iz Zadvora je bil v četrtek 16. marca sklican sestanek z mladimi v Zadvoru. Čeprav jih je bilo pozvanih bolj malo, jih je vendarle prišlo 19. Na tem prvem sestanku so se dogovorili o začetku delovanja mladinske organizacije v Zadvoru. Izvolili so 7-članski mladinski odbor, ki ga vodi Lado Pajk, tajniške posle bo vodila Zdravka Dimnik, blagajno pa Alenka Moškrč.

Na sestanku so se veliko pogovarjali o tem, kaj si mladi pri nas žele, še več pa o tem, kakšne možnosti imajo. Ugotovili so, da bi lahko storili kaj več, kot so, čeprav so njihove možnosti za uveljavljanje precej skromne, ker ni organizirana tista dejavnost, ki bi jih predvsem zanimala. Dramska sekcija je preozka, za telesno kulturo so slabi pogoji, od mladinskega kluba praktično ni ostalo nič. Vse bi bilo treba

organizirati na novo. Mladi so ždaj prišli do zaključka, da nima nobene smisla ponovno organizirati mladinski klub, velja pa organizirati klub za vse občane; seveda bi ga najbolj rabili prav mladi. Ostaja pa še odprto vprašanje kako obnoviti prostore, ki so jih do zdaj uporabljali, in kako priti do opreme. Ugotavljajo namreč, da ne gre več brez pomoči starejših, zlasti pa ne brez sodelovanja s krajevno skupnostjo in dru-

gimi političnimi organizacijami. Vse kaže, da ni moč skoraj nič organizirati brez starejših občanov, saj bi bilo škoda opuščati pomoč starih organizatorjev, kajti mladi večinoma hodijo v šolo, študirajo ali imajo druge obveznosti. Če bosta prisotni dobra volja in medsebojno razumevanje, predvsem pa če bo več aktivnosti mladih, se bo dalo marsikaj storiti. Ne gre zametavati starih izkušenj, čeprav so tu pa tam morda malo zastarele. Te bi se dalo koristno popraviti in uporabiti pri nadaljnjem delu.

Začetek je tu, potrebno se je lotiti stvari načrtno in uspeh ne bo izostal, saj je to v interesu mladih in starejših; predvsem mlajših, ki imajo še vse življenje pred seboj, izkušnje pa manj. Mladim v Zadvoru želimo veliko uspeha.

ALOJZ KASTELIC

DELOVNE ORGANIZACIJE ČESTITAJO

za občinski praznik in praznik dela 1. maj

Stanovanjsko podjetje BEŽIGRAD-MOSTE

TOPNIŠKA 58



GRADBENO PODJETJE

TEHNIKA

LJUBLJANA, VOŠNJAKOVA 8

- gradi in projektira vse vrste inženjskih zgradb
- prodaja gradbene objekte za trg
- izvršuje usluge tujim naročnikom in prodaja lastne izdelke v ekonomskih enotah
- opravlja zunanjetrgovinski promet
- izvaja investicijska dela v tujini



INDOS

Industrija transportnih in hidravličnih strojev

LJUBLJANA — MOSTE
INDUSTRIJSKA CESTA

Proizvajamo:

- baterijske viličarje VE-600 kp
- baterijske viličarje VE-1000 kp
- baterijske viličarje VE-1200 kp
- baterijske viličarje VE-1500 kp
- baterijske viličarje VE-2000 kp
- diesel viličarje VD-1500 kp
- diesel viličarje VD-2000 kp
- diesel viličarje VD-2500 kp

Združene papirnice Ljubljana, Vevče

Pošta LJUBLJANA-POLJE

NAJKVALITETNEJŠI PAPIR ZA UMETNI TISK
IZDELUJEJO EDINOLE V PAPIRNICI VEVČE



NERED V ČAKALNICI

Razgovor z zdravnikom splošne prakse 41-letnim Valterjem Koserjem v zdravstvenem domu dr. Miha Kamina v Mostah je bil zanimiv in mi je domala potrdil tisto, kar sem pričakoval od razgovora. Povedal mi je tudi več stvari, ki bodo zanimive tudi za občane in njim je namenjen tudi ta zapis, katerega naj upoštevajo tudi pri obiskih v zdravstvenem domu.

„Zanima me, kako se soočujete s pacienti in kakšen je prvi stik z njimi?“

— Prvi stik je ponavadi najslabši in se ga v taki obliki najmanj želim. Ta je že v čakalnici in pogled na veliko število bolnikov ni razveseljuj. Tudi ljudje se v čakalnici obnašajo, kot bi bili v gostilni in tako motijo zdravstveno osebje pa tudi vse tiste, ki so resnično bolni.

„Pa lahko ugotovite, kdo je res bolan in kdo ne?“

— To je pa že težje. Med pacienti je tudi veliko simulantov in prav ti si najbolj prizadevajo, da bi bili videti bolni. Zdravnik sicer lahko ugotovi, kdo je bolan in kdo ne, toda za to mora imeti čas. Ker pa dnevno pregledam tudi do 50 ljudi, si lahko mislite, kakšni so ti pregledi. S tem ne mislim reči, da se zdravnik ne potruži, toda če se bo z enim pacientom zamudil pol ure, z drugim pa pet minut, potem tudi to ni v redu. Težko je ustreči vsem in če bi bil jaz v pacientovi koži, bi tudi nergal nad zdravnikom. Toda ljudje morajo vedeti, da je danes zdravnikov prav toliko kot pred desetimi



Dr. Valter Koser: „Med pacienti je tudi veliko simulantov in prav ti si najbolj prizadevajo, da bi bili videti bolni.“

leti, ljudi pa veliko več, da sploh ne govorim o sezonskih delavcih.

„Je teh precej?“

— Zelo veliko in tudi mnogo več bolnih je med njimi kot med drugimi. Je pa to razumljivo. Stanujejo v mnogo slabših stanovanjih kot drugi, imajo slabše osebne dohodeke in si ne morejo privoščiti vsega tistega kot človek z boljše plačo. Zato je med njimi mnogo več obolelih, predvsem na prebavilih.

„So še druge posebnosti glede bolezní pri sezonskih delavcih?“

— Kakšnih večjih ni.

„In vendar imajo ljudje občutek, da pri njih ni ravno higiena na najvišji ravni?“

— To je res, toda ni tako zaskrbljujoče. Je pa med njimi nekaj več srbečice, ki je res posledice ne-

higiene pa tudi pomanjkanja stanovanj, saj bi to bolezen imel še kdo drug, če bi stanoval v nabiti baraki brez potrebnih sanitarnih instalacij.

„Kakšen je vaš delovni dan?“

— Delam normalno kot drugi, le verjetno intenzivneje kot marsikje drugje, saj so ljudje venomer na vratih in vsakomur se mudi. Tudi po pet jih pride v sobo in vse to me silí, da čimprej naredim.

„Kako pa je z dežurno službo?“

— To pa je poglavje zase. Dežurstva je precej in tudi ljudje so takrat, kadar potrebujejo dežurnega zdravnika, veliki egoisti. Kličejo ga za vsako malenkost in želijo zdravnika na dom. Pri tem pa ne vedo, da je morebiti nekeje druge nekdo, ki resnično rabi zdravnika. Zato naj ljudje vedo in si zapomnijo, naj dežurnega zdravnika kličejo res tedaj, ko ga rabijo.

„Kako pa je z alkoholiki? Kot vem, je tudi v naši občini ta problem kar velik!“

— Res je, tudi naša občina ima veliko alkoholikov in so potrebni zdravljenja. Toda na žalost je tako, da ni zakona, s katerim bi prisilili alkoholike, da bi se zdravili. Pri pomnil bi še, da je v Jugoslaviji nad 15 % vseh ljudi alkoholikov, da potrošijo letno na primer za alkohol nad 250 milijard in da pride na vsakega Jugoslavana 12 litrov čistega alkohola! Pri tem se izgubi tudi 10 let delovne dobe.

„Kako skušamo tem ljudem pomagati?“

— Na razne načine, toda o nekem uspehu še ne moremo govoriti, vsaj ne v veliki množini. Pred kratkim je bilo v naši občini ustanovljeno društvo ozdravljenih alkoholikov in z njimi si mnogo obetamo — da bo pomagano vsaj tistim, ki bodo zmogli toliko volje in se bodo šli zdraviti.

„Kakšni pa so osebni dohodki zdravstvenega osebja?“

— Splošno je znano, da so osebni dohodki v zdravstvu pod poprečjem in da je za družbene službe čedalje manj denarja. Pri tem je udarjeno nižje kvalificiranega zdravstveno osebje. Zdravnik pomanjka denarja smo morali zapreti ambulanti v Dolškem in Jaršah. Koliko zaslužim in če imam bajno plačo — to pa naj vam pove podatek, da dobim za uro dežurstva 7,50 din.

„So kakšne značilnosti, s katerimi se srečuje vaš zdravstveni dom kot celota?“

— Nekih posebnih ni, le da ima naš zdravstveni dom več veneričnih obolenj kot podeželski zdravstveni domovi. To pa je zopet razumljivo glede na sestav prebivalstva. Čeprav ni množični pojav, pa so te bolezni v porastu in treba jim bo posvetiti več pozornosti.

To in še marsikaj mi je pripovedoval simpatični zdravnik. Pri tem pa sem spoznal in dojel njegovo željo, da bi se ljudje predvsem dostojneje obnašali, kadar prihajajo k njemu po pomoč. Na zdravnika moramo res gledati z druge perspektive, kot si včasih domišljamo. S tem bomo koristili tudi sebi.

E. SVETEK